

K.
71^a,
5.

X 1386 185

Z c
6187

CARMEN
IN HORTVM D. EV-
SEBII MENII, COLLEGÆ
ET FRATRIS SVI CARISSIMI
SCRIPTVM.

A

IOHANNE MAIORE IOACHI-
MO, THEOLOGIÆ DOCTORE
ET POETA CORONATO.

BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA

VITEBERGÆ

EXCVDEBAT IACOBVS
Lucius Transylvanus.
1563.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HALLE
(SAALE)

K.
71^a,
5.

IN HORTVM D. EVSEBII
MENII.

Hortus odoratis surgit pulcerrimus herbis
Consitus antè urbem uicinæ ad mœnia portæ
Quâ sedes sacra exuiuis magniq; Lutheri,
Consortisq; operum fidi, doctiq; Philippi.

Fons scatet in medio sanis uberrimus undis.
Occultè medicans scabie liuentia membra,
Cuius ubi experti uires, lymphasq; potentes,
Insignes quondam arte uiri, Vatumq; Micyllus
Optimus, & qui se Grynæum voce ferebat,
Cum sæpè abluerent tepesactis corpora lymphis:
Tum fonti nomen Vatum tribuère sacrorum
Olim qui fato uires habuère medendi.

Imminet inde super Lenæo germine florens
Ad Solem expositus collis, dehinc ualle reducta
Depositæ sulcis plantæ, & de matre recisæ
Exeruère caput mixtis in fronde racemis.
Adde tot herbarum species, arbustaq; læta
Æquis inter se spacys digesta per hortum.
Hic cerasis locus, hinc cæram simulantia pruna,
Castaneæq; nuces, & mala Cytonia ramis
Luxuriant, ipsamq; grauant sua pondera matrem.
Antè aditus uerò domus est accommoda Musis,
Secessum & curis quærenti, aut rebus agendis.
Hortus in hos usus colitur tibi candide Meni

Cum

Cum fessi studijs recreamus corpora eundo,
Atq; graues curas sancto sermone leuamus
Dum morum, & uitæ laxari frena frequenter
Cernimus, & nusquam leges, & recta ualere
Consilia, aut fato urgenti succumbere mentes:
Quandoquidem quibus est melior sententia menti,
Elisi, spreteq; abeunt, aut dicere mussant.
Adueniet tamen illa dies, qua quemq; manebunt
Præmia pro factis, seu recta aut improba gessit;
Et meliora pijs uersa uice currere fata
Incipient, tersæq; genis in gaudia abibunt
Iustorum lacrymæ: tunc & gens improba labem
Morte luet merita, seuoq; accincta flagello
Tisiphone æternum pænas cum sanguine poscet.

Hæc ita, cum uiridi uestigia ducimus horto,
Solamurq; animos conspecta ab imagine florum
Quos pater omnipotens putrefacto è semine in auras
Protrudit sub vere nouo, uarijsq; colorum
Ornat imaginibus, quali non luxit amictu
Rex Salomon, quamuis regum ditissimus esset,
Et dubitamus adhuc an curæ simus, & ullos
Obseruans homines sedeat Deus altus Olympo,
Qui longè flores superamus, quæis pater ipse
Subsidio Natum misit, qui sanguine vitam
Perpetuam referat, cum flos qui uiuidus exit
Tantum hodie floret, cras nutrimenta daturus,

A ij

Materiemq;

Materiemq̄, focus. O qui uiridaria campi
Aspicitis, reuocate animum, & spe pascite mentes.
Ecquid larga tuo messis tibi prouenit horto?
Si tantum solamen habes, si commoda tanta
Non magno ex horto, quæ nec uel Adonidis horti,
Aut nemora Alcinoi dederant solatia menti.
Vir erat in Solymis Arimathide natus in ora
Nomine Iosephus, tanta qui solus in urbe
Conscriptos inter patres comes hæsit Iesu
Regna dei sperans, & uitæ secla futuræ
Cum mare, cum tellus, renouandaq̄, machina cæli
Corruat, & claras redeant animata sub auras
Corpora, quæ tumulis pridem liquefacta iacebant.
Sæpè illi gelidus circum præcordia sanguis
Diriguit, quoties rabida agmina circumspexit
Confessu in medio patrum, quos gloria Christi
Obliqua inuidia, stimulisq̄, urgebat amaris,
Dum cernunt latè Solyma increbrescere in ora
Nomen & acta uiri, sese & sua sacra vicissim
Concidere, & ueram doctrinæ exurgere lucem.
Ergo hortū arboribus cultū, et beneolentib9 herbis
Ante urbem eduxit diuino in monte Moria,
Quâ sacri proauitumulos habuere frequentes,
Et uita functi placida iam in morte quierunt.
Tectum erat huic horti in medio, pulcriq̄, receptus
Arte colorati, curisq̄, ingentibus æger
Huc gressus tulit, hinc petijt solatia uitæ.

Per

Per se pulchra quidem uitæ argumenta futuræ
Hortus habet, uarijsq; micat pulcherrimus index
Augurijs passim, mutandæq; omina formæ
Antè oculos, interq; manus sunt plurima nostras.
Nam Zephyris resoluta sinum terra alma quotannis
Producit fruges quæ iam in tellure latebant
Rura gelu dum claudit hyems, dum læta recumbunt
Germina, cumq; suis moriuntur frondibus herbae,
Nec suus est hortis decor, & sua gratia ruri,
Sub terris enectæ iacent insecta, suisq;
Semina putrescunt sulcis cumulo obruta arenæ.
At simul ascendens radios iacit ætherius Sol
In terram, & sparsu reuocat genus omne calore:
Surgite uermiculi, uos sulcis condita grana
Surgite, & aerias pictum caput ædite in auras,
Assuetæ & ripis uolucres, & fluminis alueo
Mos quibus hyberno se tempore condere in undas,
Surgite, tempus adest, nec enim mora libera uobis.
Ecce cateruatim surgunt uelut agmine factò,
Et uarios fœtus uario de germine trudent,
Omnibus & plantis uita est, uita omnibus herbis.
Semine ab exiguo tot gignit grana papauer,
Tot folia, & capitum uarijs discrimina cellis.
Hæc ne Deus paruo in grano tua magna potestas?
Tunè nouas putri producis semine fruges,
Et uerbo æerias in luminis elicis oras?
Nonne idem ualeas generoso è semine carnis

A ij

Antiquos

Antiquos renouare ortus, vitamq; caducis
Inserere exuujs, animamq; inflare sepultum
In cinerem, atq; nouas hominum producere formas
Mente Deo similes, & membra micantia Soli?
Hei quàm parua manet nostras fiducia mentes,
Quanquam aliquem cœlo dominũ, rerumq; parentem
Conscia mens trepidat, quanquam illum uoce salutat
Seruatorem orbis, rerumq; sub orbe potentem.
Cur dubitant homines duræ solatia uitæ
Hinc trahere, & lapsis melius confidere rebus?
Quandoquidem uiuunt animæ post funera nostræ
Quas mox corporibus iunget Deus, altaq; cœli
Æternis habitanda dabit penetralia seclis:
Et quia magna dedit, non addere parua negabit,
Vel ualidam uitam, uel quod uitæ exigit usus.

His, alijsq; modis mulcebat sensa Iosephi
Parua domus, sed quæ non paruos stabat ad usus:
Namq; sacrum uiuo monumentum in pumice fecit
Quod premeret moriens, & dulci in pace quietem
Carperet, optatum supremæ lucis ad ortum.
Hæc molem hanc viridi uoluit consistere in horto
Religio, & tumulo tantos impendere sumtus,
Dulcia venturæ dum sperat tempora uitæ.

Certa fides fuerat, carnem cum sanguine nostram
Cœlestis regni solio non posse potiri
Ni prius in cinerem tumulo resoluta fatiscant.
Ergo ut supremam fati perpenderet horam,

Et

Et nullam humanis unquam spem poneret ausis:
His monitus signis, atq; hæc exempla volutans,
Sede voluptatis media, viridiq; recessu
Triste parans bustum, signis ornauit & arte,
Ab quoties duro fessus molimine rerum
Deuotum carpebat iter per amæna vireta
Spe reprimens curas, & corda oblita laborum:
Ab quoties palmas ad cœlum vtrasq; tetendit,
Concepitq; preces: Pater ô supreme, laborum
Siste modum, & fatis tandem me subtrahere mundo
Molliter ut gelido componam membra sepulcro
Nascentes inter flores consertus, & herbas,
Hic ubi mille auium species dant gutture cantus,
Et blanda rerum auctorem cum uoce salutant.
Hic liceat Nati vultum venientis, & ora
Expectare tui, quando cum murmure magno
Turbinis igniuomi terramq; polumq; cremabit,
Corporaq; excibit tumulis, & sistet Olympo,
Quæsitörq; hominum uitas, & crimina discet.
Hic tumulus fuit artis opus: Quid pendula iactas
Mausolœa Pharos? Quid amænis splendida signis
Educis monumenta, & molem ad sydera tollis,
Et myrrha, & fumis mos est condire Sabæis?
Namq; sacerdotis perfunctus munere summi
Filius ipse Dei felicia busta Iosephi
Lustrauit moriens, veroq; sacrauit honore
Dum sua in ipsius componit membra sepulcro.

Ille

Z.c 6187 OK
Illa domus certè est sanctis ornata figuris
Quam uoluit pater ipse hominum, mundiq; redemptor
Posthabitis passim coluisse tot arcibus orbis.
Idem qui positus lustravit busta Iosephi,
Ille etiam tumulos sacrauit, & antra piorum,
Non opus est illis lustrali aspergine lymphæ,
Nec qui Romana defertur puluis ab urbe:
Sed metus ille foras fido de pectore agatur
Omnia suffundens inamæno horrore sepulcri.

Hæc super egregio pro tempore lusimus horto
Propter aquæ riuum prostrati in gramine molli,
Dum florum aspectu mæstos recreamus ocellos.
Cætera per terras torpent penè omnia luctu,
Tàm tristis rerum facies, miseræq; ruinæ
Antè oculos, fatisq; agrè obluetamur acerbis.
Aspice quàm cupidè suspirent omnia finem,
Principium æterni Veris, quo cuncta latebris
Condita, perpetuæ data inibunt lumina lucis.
Illa dies dulci amplexu fidissima quondam
Pectora coniunget, quæ mors dissoluit acerbo
Funere, & antè diem spoliauit lumine vitæ.

FINIS.

K. 71^a, 5.

IN HOR
SEBII ME
ET FRATE

IOHANNES
MO, THEOL
ET POE

VIT
EXCVDE
Luciu.

K. 71^a, 5.

Z c
6187

MECA
IANA

TS-BIBLIOTHEK
ALLE
ALE)

